

SEGONA PELL

FLAVIA COMPANY

SEGONA PELL

Proa

Proa
A Tot Vent

Aquesta novel·la va ser publicada per primer cop l'any 1999
sota el títol *Dame placer*.

Primera edició en llengua catalana: juny del 2013

© 2013, Flavia Company

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions SLU, Proa

Pedro i Pons, 9-11, onzena

08034 Barcelona

www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-392-2

Dipòsit Legal: B-10.423-2013

Composició: Víctor Igual, SL

Impressió: Liberdúplex

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

«Toqué el timbre [...], y me abrió la puerta
un ser que no había nacido para abrir puertas».

JULIO CORTÁZAR,
Diario de Andrés Fava

*Para Inma, mi mujer.
Por nuestro instante verdadero y el despliegue
de todo y de siempre, cada día.*

Duc a sobre una història de carn enganxada a la memòria. Com duria les mans empastifades de greix si hagués estat furgant l'interior d'un cotxe. He intentat desempallegar-me'n: amb el fred, amb la gana, amb els diners, amb altres dones, amb el cinema, amb la literatura, amb la misèria, amb la foscor... Ha estat inútil. Parlar-ne és l'únic que em queda. I el temps. I, mentre visqui, no tornar a posar les mans en cap motor. I és terrible, perquè a la meva edat comprens que tot ha quedat enrere: el gran amor, el gran salt, la gran opció, la gran història, la gran part de l'existència. Una sensació semblant a la que s'experimenta quan de cop i volta t'adones que has deixat de ser una nena, una adolescent, una noia, i que el que fas té el valor que té, és a dir, que no s'hi afegeix res pel fet sorprenent de la teva joventut, perquè ets una adulta de la qual s'espera, precisament i com a mínim, això.

No acabo d'entendre per què m'han adreçat a vostè, per què m'han portat aquí. Potser xerrar una estona m'ajudarà, és cert. D'altra banda, no

tinc res millor a fer. No s'equivoqui. Ara deu pensar: «Una altra vida amb lletra de bolero», i em dirà que ja se la sap, perquè totes són la mateixa, però no s'enganyi: són diferents, perquè cadascú és cadascú i els sofriments no es poden traspassar.

Que per què actuo així? Que què em passa? Crec que de tot. Però quan passa tant és com si en realitat no passés res, perquè cada element està fet de desgràcia i no hi ha contrastos. Quan no es té gana, tant li fa que no hi hagi carn com que no hi hagi fruita.

Una dona a la meva edat no pot pensar a fer un gir de cent vuitanta graus. A partir d'algun moment que no puc precisar vaig començar a tenir la sensació de viure sota una espècie de condemna. Sé que serà així per sempre més. Miri els diaris, miri els anuncis i ho veurà clar: joventut, valor indiscutible però efímer, època de l'amor i dels cossos esvelts, moment crucial per decidir el rumb de la vida i si et confons ja has begut oli i no hi ha res a fer. A les coses i als llocs no s'hi pot tornar encara que s'hi torni.

El que passa és que a mi, honestament, el que m'agradaria és dir-li tot això a ella, no a vostè, però d'una altra manera, potser amb senyals de fum o de viva veu, no ho sé, mitjançant l'acústica o amb la mirada. Perquè, fixi-s'hi bé, les paraules

inclouen sempre les mateixes terribles possibilitats de ser mal enteses i que, per exemple, en sentir dir «instrument» entenguem ‘element de tortura’ en comptes de ‘piano’, i el que jo preferiria és entregar-li la cosa en si, el sentiment fet matèria tangible, directa, perquè no li quedés ni el més petit dubte de res, que la raó no hagués de ser matís ni frontera i la identificació fos immediata, com ho és pensar «el sol» quan veiem el sol. Sense interpretacions. «Té», sense dir-l’hi i donar-l’hi tot, i prou, així de senzill. L’únic rescat. Però no pot ser. El silenci és el que és i para de comptar.

No, m’estimo més que no em faci preguntes. Deixi’m que l’hi expliqui. Escolti’m; seré breu. Per què hem de tenir tanta pressa per a tot? No és terrible? Cada cop més. Ens impacientem a les cues, ens comuniquem les coses amb urgència, ni tan sols ens aturem per dir quina hora és si ens la pregunten pel carrer: mirem el rellotge sense deixar de caminar i escopim la informació uns quants metres més enllà. S’hauria d’experimentar la pressa amb crosses, amb una cadira de rodes, amb un no tenir cap lloc on anar.

Se n’adona? El món és inhòspit sense ella. Perquè amb ella jo no tenia cap necessitat de preguntar-li l’hora a ningú. Encara més, no feia servir rellotges. Per posar un exemple.

Estic disposada a explicar-ho, i no sé si faig ben fet. M'havia tancat en els setanta metres quadrats del pis que tinc llogat a l'Eixample barceloní per oblidar-ho tot, encara que sabia que era impossible, fins que al contestador va sonar la veu de l'administrador de la finca. Que em busqués un advocat, que me'n farien fora per falta de pagament. Que ja me n'havien fet fora. Per això sóc aquí amb vostè, en part, oi? I és normal. Jo ho entenc. L'amo del pis vol cobrar i jo no tinc on viure i no puc pagar perquè vaig deixar la feina penjada de la mateixa manera que quan arribes a casa deixes l'abric al penjador. En fi, de tota manera estaven a punt de tallar-me tots els subministraments vitals: el sèrum telefònic, l'elèctric, el gasós, el líquid i l'espècie de mannà del compte de crèdit al supermercat. He estat exhaurint les possibilitats i d'aquí al carrer em queda un pas, mig, cap, així de clar. Espero que entengui que prefereixo el carrer a qualsevol institució. Qui els ho havia de dir, als meus pares! Per sort han mort. O això em penso.

Ella no m'ha tornat a trucar. Mai més. És així. Jo esperava, perquè en el fons sempre s'espera, no? És com una mania. Vostè em dirà que si hagués perdut l'esperança abans les coses m'haurien anat millor. És clar, però vostè no es troba pas al meu lloc. A tots vostès els sembla molt fàcil pren-

dre decisions, usar la intel·ligència per jutjar què ens convé i què no, fer servir a fons el que han après per evitar la desídia. Des del costat del triomf tot es veu diferent. Que la depressió és una malaltia. I no ho és, l'optimisme? Entengui'm, no li sembla que l'entusiasme ho pinta tot de color de rosa i tampoc no és això? I no em parli d'equilibri, que és una quimera, vull dir que és un combat de forces tens com la corda d'una guitarra ben afinada, oi? Fins que es trenca.

De cop he pressentit que s'acabava tot. Ja fa dies que noto que se m'asseca el cervell. No és pas una sensació desagradable. És, exactament, com si de les temples al clatell tingués uns elàstics que tibessin cap enrere. O, més exactament, com si m'estiguessin aixafant el que sigui que hi ha sota del crani amb un passapuré i n'extraguessin el líquid que li permet estar lubricat i funcionar.

Que els cervells s'assequen és una cosa que la història s'ha encarregat de demostrar, però la veritat és que mai no havia pensat que pogués convertir-me en un cas d'aquests. Que se'm marcís el cor, que se'm velessin els ulls, que m'esclatessin els timpans o que se'm pansís el sexe com un enciam a la nevera, esgrogueint-se, sense arribar a podrir-se. Potser això sí que m'ho esperava. Però la ruïna del cervell menys, menys, menys.

No sempre me n'adono. De vegades vull dir una paraula i ja la tinc a la punta de la llengua i en canvi no aconseguixo pronunciar-la, se'm queda allà, enganxada com farinetes al paladar, o amagada com un xiclet rere les dents. I aleshores procuro mastegar-la una estona, per veure si l'engruno i n'entreveig les lletres disperses ballant-me a la boca, per veure si hi descobreixo la punta, l'embastada, el fil d'aquell cabdell que s'entesta a embullar-se just quan més necessito guiar-me per tornar.

Cosa que ja no faré mai. La idea de tornar va quedar enrere, lligada a l'agulla d'or que em despertava als matins al tercer de l'edifici on vivia la meva àvia, a la cantonada d'un carreró sense sortida. Aquella agulla de pit era ella, des que la vaig conèixer. La duia sempre allà, agafada a les bruses com una mosca dissecada. Era una joia molt humil, més humil que si hagués estat de llauna. Com una fulla en forma de cella espessa, amenaçadora. Pot semblar absurd, però aquella agulla i la meva àvia s'assemblaven. Tenien l'una la cara de l'altra. Eren un tot indissoluble. Desconec d'on la va treure: si l'hi va regalar algú a qui va estimar amb deliri i que la va condemnar a portar-la tota la vida, o si la va trobar brillant a sota del seient d'un autobús. Potser la va descobrir en un aparador i, enlluernada, va entrar a comprar-la, a pesar del preu desorbitat, a pesar que l'hauria de pagar du-

rant anys i panys. Fins abans que jo nasqués i fos de les primeres coses que veies acostar-se'm als ulls. I així tota la vida. Sempre arribava l'agulla abans que la meva àvia, igual que el desamor abans de l'oblit. De vegades, la meva àvia no arribava.

Tota una ciència, la de l'oblit. Un esforç que batega allà on la memòria fa mal, o allà on no arriba. Un borboll de sang que ho ennuvola, ho tapa tot. Cada oblit és un buit per on se'ns perd alguna cosa, com d'una butxaca foradada. Però després passa el que passa, i ja no sabem com esborrar just allò que voldríem enterrar ben lluny, aliè i distant. Hi ha records que queden gravats per sempre.

I és que jo tenia el cervell molt sucós, aleshores, ple d'idees, de projectes, d'illusions. Si algú me l'hagués mossegat n'hauria brollat un riu de vida, com quan parteixes una síndria amb un martell. La veritat és que hi va haver qui el va mossegar, massa fort o massa temps, i es va ofegar.

Ofegar-se és fàcil, al capdavant. No gambeges, no intentes flotar, et sotmets, t'anul·les, no respirs i llestos: ofegada. Senzill. Però lent i dolorós. El que passa és que, de vegades, mentre ens ofeguem, ens pensem que sentim plaer. I el plaer és la més poderosa de les drogues. Dóna'm plaer i et donaré la vida. El plaer és el destí d'uns quants. I el destí no és més que el que se'ns posa entre cella

i cella. Jo li vaig dir: «Era el destí». I ja està. Això va ser tot. Vaig haver de ser jo qui sortís a enfrontar-se amb la llum. El seu cos ja no projectaria cap ombra per seguir-la a tot arreu al meu costat. En la foscor total no hi ha ombra possible. Això és així. Després, o abans, no ho sé gaire, va començar a agafar-me aquell mal de cap mortal, com si algú em fiqués sota l'aigua, allà enfonsada, a la banyera, per exemple, i notés com se m'infla tot per dins, vena a vena, nervis i records, i l'aigua esdevingués un líquid visceral que empenyés contra els ulls, des de dins, amb força, tanta que sembla que els farà saltar en qualsevol moment, i els lla-grimalls ardents, sense llàgrimes; la gola, en canvi, seca, plena de sorra, un pur desert aspre. Res de miratges.

El tema del món fent voltes és secundari. I els somnis, sempre semblants: un edifici molt alt, gris, amb moltes antenes de televisió. Les persianes brutes, alguns aparells d'aire condicionat que sobresurten i gotegen la seva suor sobre el carrer. Gairebé totes les finestres tancades. En algunes, cortines. En d'altres, alguna silueta que apareix i desapareix. Ara sí, ara no. Com un joc. Fins que un dia desapareix per sempre. Ara ja no. L'edifici que es mou, tremola, plora amb convulsions i la gent, a dins, se sent molt trista i molt desesperada. Algunes persones s'abracen i es toquen, i senten plaer. D'altres s'abracen i es toquen, i no sen-

ten plaer. Tants cops és a prop del dolor. De tant en tant, algú es tira per la finestra, o des del terrat, però no es mor; mai. Perquè a més a més, quan m'acosto per veure el cos esclafat a la vorera, sempre sóc jo, que em somric indiferent amb la llengua a fora, bavejant.

Ja fa dies que noto que perdo peu. No calia sentir cap amenaça de l'administrador de la finca al contestador automàtic per adonar-me'n. Ja ho sabia, i potser l'advertència en va ser el detonant. «He de sortir d'aquí», vaig pensar, quan el que de debò passava és que volien fer-me fora. Res no s'atura, al món, per intens que sigui el que corre amb velocitat pel cor. He nedat massa cap endins i de cop he sentit que sota el meu cos desapareixia la seguretat de la terra i que, en el seu lloc, no hi havia més que un espai desdibuixat i inexacte, viscos, que no ha deixat d'embrutar-me els peus. Creix la desorientació, i miro al voltant com ho faria algú sense ulls. No sé on abandonar la meua mirada entelada. A tot arreu, en cada un dels objectes que lluiten per destacar-se, la seva figura es mostra segura i llunyana, sensual i inassolible. Tan diferent. Se li va ficar als ulls la perfídia d'un nou amor i se li van tornar brillants, aguts, però durs, com si de la pupilla li sorgís una agulla imperceptible i precisa. Em fa mal l'estómac, la mateixa part del cos amb què em vaig saber enamorada. Dóna'm plaer i et donaré la vida. I no

m'abandonis. Pega'm, fereix-me, sotmet-me, però no em traeixis.

Va arribar i va ser la temptació, el precipici últim i real, la prova de foc que acabaria assecant-me el cervell com si de les temples al clatell tingués uns elàstics que tibessin cap enrere. O, més exactament, com si m'estiguessin aixafant el que sigui que hi ha sota del crani amb un passapuré i tot quedés dissolt.

Si s'hi pensa, aixafar un cervell és cosa de segons: els que va necessitar per fer-me veure que s'havia tornat a enamorar. D'una altra. Després de tant d'amor. Vaig sentir com si m'hagués crescut a dins un peu gegant, capaç de donar-me puntades des de l'interior del meu cos i de crear així un brogit que em ressonava a les venes amb velocitat. Em clavava cops de peu a l'estómac, al sexe, als pits, al cor, als pulmons. Intentava expulsar-los de mi per alliberar-me de la vida, com si jo fos una capsa que, un cop buida, pogués contenir l'oblit i la indiferència. Com si no hi hagués records que es quedessin gravats per sempre.

Jo m'entestava a pensar que el triomf era imprescindible per als dèbils i que els forts podíem permetre'ns el luxe de fracassar, encara que fos a costa d'un dolor que es multiplicava pel sol fet de quedar amagat sota la capa freda de la voluntat d'aguantar dret. Però no. I vaig ser víctima de la

nostàlgia... Val més no parlar-ne, de la nostàlgia, aquell fangar on acabem rebotant-nos com els porcs al fang, arrebossant-nos de dalt a baix, ufanosos de la nostra immundícia. Ja poden llançar-nos perles. Mai no les sabrem apreciar.

I a més a més bufa el vent. Molt fort. Sense endur-se res. Porta la seva veu i m'esbalteix, m'impacienta. La seva veu, que va cridar a una altra pel meu nom. Davant meu, sense que al principi me n'adonés. Bufa el vent, molt fort. Sense endur-se res. Tots els detalls continuen presents: sembla que formin part d'un quadre que, tot i que és antic, es conserva en un estat esplèndid. No serveix de res que intenti destruir-lo. És immaterial. I les meves forces, insuficients.

De manera que em consumeixo en la meva energia. Miri, la meva energia és indescriptible. Fins i tot podria matar-me. Resulta estrany tenir-la a dins i, en canvi, no ser capaç d'utilitzar-la. Com si fos un perfum. Dura el que dura, i l'únic ús que se'n pot fer és notar-lo, olorar-lo, intentar endevinar de què està compost. La meva energia és supèrflua com el perfum. Però la seva existència em transforma, perquè la fragància de l'energia és nefasta. Com l'aroma del plaer; dóna'm plaer i et donaré la vida. És la consigna. La consigna que no va voler entendre perquè amb la seva vida en tenia prou i la meva li sobrava com una

manta a l'estiu. No me'n vaig adonar i la meva ofrena va ser ridícula, a pesar de ser-ho tot.

El món es divideix en tot i res. Ara és res. Arbitrarietat del destí, que no existeix perquè, en última instància, el destí no és més que el que se'ns posa entre cella i cella. Les arrufes i el destí canvia. El ressort està en un mateix. Tot és qüestió de saltar a temps, com els paracaigudistes. Ara, ara! O mai. O tard. A la vida és així: les oportunitats no es presenten dues vegades, perquè tenen orgull, i si les deixes passar no tornen. Amb un rebuig ja en tenen prou. En aquest sentit, jo no m'assemblo a les oportunitats. Però les meves súpliques no van servir de res. Tampoc les amenaces: sap que sóc inofensiva. He estat incapaç de commoure-la amb el meu amor, que es va quedar petit en comparar-lo amb la seva grandesa. Quines paraules, quins actes deu haver fet servir l'altra per convèncer-la? Bé, podria ser que no ho hagués aconseguit. Qui sap.

No rigui, però fins a cert punt jo era com un lleó. Vagarejava, em movia amb parsimònia, gairebé pesada, com si no pogués arrossegar el cos. I el que em mantenia lligada a la terra era aquesta energia indescriptible que en qualsevol moment podia esclatar com un rugit inesperat. Ara mateix, per exemple, podria atacar-la, a vostè; sí, podria clavar-li una urpada i quedar-me perplexa i tranquil·

la alhora. No s'amoïni, no, que aquests rampells no es decideixen pas. Ni tan sols en podria fingir un per fer-li'n una demostració. També a mi em sorprenen, encara que els assumeixo de seguida, i m'adono que tot fa una altra olor, que tot es pot esfondrar en un tres i no res, m'entén? No, és clar, suposo que no, però el meu deure, fins i tot el meu desig, és explicar-l'hi, dir-li que també hi ha mons com aquest, que se sostenen sobre columnes de puré de patata, que és com una boira molt espessa. Només és aire blanc, però. Aire. És curiós que tots respirem el mateix, malgrat que de vegades penso que no és així. Jo respiro un aire amb gust de sorra, com els entrepans a la platja. Jo, l'aire, el mastego i després, quan me l'empasso, m'esgarrapa la gola i se'm fa un engrut a l'estómac, que se m'infla moltíssim, com si estigués a punt de tenir un fill fet de cola per empaperar parets. Les parets d'aquesta habitació, sense anar més lluny, de cop tenyides pel naixement del meu fill, tot escampat: nas, ulls, sexe, tota la seva vida, la seva vida brevíssima, també el seu final. No seria just. Per això no he tingut cap fill, tot i que a mi m'hauria fet feliç i segurament l'hauria arribat a estimar més que a mi mateixa, fins i tot més que a ella. Més que a ella no, però gairebé, però de manera semblant.

Un moment, no m'agrada aquest silenci, em fa posar nerviosa, em recorda coses que no voldria. El silenci vigila més que el soroll, és imprevi-

sible. I aconsegueix fer-me venir mal de cap, i no ho suporto perquè és com si algú em fiqués sota l'aigua, allà enfonsada, a la banyera, per exemple, i notés com se m'infla tot per dins, vena a vena, nervis i records, i l'aigua esdevingués un líquid visceral que empenyés contra els ulls, des de dins, amb força, tanta que sembla que els farà saltar en qualsevol moment, i els llagrimalls ardents, sense llàgrimes; la gola, en canvi, seca, plena de sorra, un pur desert aspre. I aquesta aspror se m'endinsa esòfag avall i arriba fins a l'estómac i asseca la cola de la qual està fet el meu fill, que es converteix en una goma dura que, tot just sortir, rebotaria com una pilota contra el món i ja mai més no deixaria de botar, i per això no he tingut cap fill. No seria just. Per a què? A qui li podria agradar ser com una pilota? Rebots, cops de peu, vertígens en cada caiguda, un joc i res més. De vegades, ho he de reconèixer, m'he sentit així, i he pensat que podria ser que la meva mare també respirés terra en comptes d'aire, i que tingués mal de cap, i que la gola se li omplís d'aquella terra aspra, i li baixés fins a l'estómac i aleshores s'assequés i s'endurís la cola de què estava feta, i em convertís en goma. Però amb alguna esquerdada, alguna imperfecció, perquè de vegades és com si tingués algun fragment de cola tova, que es queda enganxat a terra, a la paret, a un pal de la llum, i se m'arrenca quan torno a sortir disparada per l'aire de puré de patata com una pilota.

I per això ploraria, ploraria sempre, perquè em consumeix l'emoció d'estar viva a cada instant. Ploraria per la bellesa, i per la lletjor, pel fred i per la calor, per la música i pel silenci. Per mi i pels altres. Per tot. I per ella. I per mi. I per totes dues. I pel nostre fill de plàstic que no ens naixerà mai. Ploraria perquè sé que arribarà el moment que hauré abandonat tot això que malgrat tot tant estimo. I aquesta absència m'estremeix. Com m'estremia només de pensar en la seva quan em va dir que se n'anava. No ho vaig poder suportar. No és absurd? I aleshores, per què seguir aquí, mastegant terra? N'hi ha prou amb la curiositat? Ploraria, però no ho faré. Seria com estendre la roba davant de tothom, la roba molla, desproveïda del meu cos, del meu pudor, de la meua manera de dissimular-la sobre la pell. La mateixa pell que m'he jugat com si només fos uns quants metres de tela tronada i consumida.

I parlant de teles, el que a mi m'hauria agradat és que ens poséssim només un vestit, i fer-lo servir com una cuirassa mínima, contra la pluja igual que contra nosaltres mateixes. Un vestit ple de petons i de xampany amb maduixes. Un vestit amb què arribar a París, postal del cel, per exemple, i obrir-li el vol al vent perquè respirés els nostres sexes usats durant el viatge. Perquè l'aire ens donés tot el que no ens havia pogut donar el nos-

tre alè, que obrava sempre en nom de l'amor, la font de desenganys que es col·loca al centre del jardí de la vida fins que el verdet comença a cobrir-la a pesar nostre.

Escolti'm, aquella finestra ja fa estona que espetega. No podria demanar a algú que la tanqués? Sé molt bé que pretenen fer-me posar nerviosa, però aquests sorolls no fan sinó alertar-me. Tot i això, m'incomoden. Em recorden coses. Tot em recorda alguna cosa. És com si tingués al cap un diccionari d'entrades infinites. Records per a tot. Una memòria maleïda i inacabable. Comences bevent un got d'aigua i acabes pensant en la placenta de ta mare. No comprenc aquestes connexions. Només de vegades resulten divertides. D'aquí a una estona, quan hagi sortit d'aquest lloc, no la voldré recordar, a vostè, i en canvi segur que qual-sevol finestra que espetegi em portarà de nou fins aquí, i vostè hi serà esperant-me, somrient i impassible, amb el pestell de la finestra dringant-li a la butxaca entre un munt de monedes falses. Com s'ho explica, això? Tant se val. No perquè ho expliqui evitarà que passi. Fa temps que observo aquest fenomen, i no ha deixat de despertar-me la curiositat, que és, al capdavant, la raó per la qual continuo viva: pura intriga. Crec que si tots els misteris es resolguessin de cop, em mataria. Vostè no? No, per descomptat, ni cal que em contesti. Vostè té motius de pes per seguir endavant. Les

seves columnes són d'alumini, o d'acer inoxidable, i no de tubercles bullits. La seva vida no serà mai una sopa de brou en pastilles. Com a mínim, un pastís de xocolata suïssa, adornat amb les fotografies dels seus fills que, sens dubte, no deuen estar fets de cola per empaperar parets sinó de cristall i randes. Que no els hi toquin. Sí, sí, vol que parli de mi. Potser vostè no s'adona que, quan parlo de vostè, en certa manera, parlo de mi també. I que, encara que només parli de mi, per més que li pesi, també parlo de vostè. Li agraden els embarbussaments?

Perdoni, però, ha vist les meves ulleres? Les tenia aquí fa un moment. A la butxaca. Si hi ha una cosa que no suporto és perdre les coses així. Em passa sempre amb els punts de llibre. Els trec per seguir la lectura i, quan vull parar, no apareixen mai on els he deixat. Si es poguessin fer servir punts per a la vida, oi? «Aquí m'ho deixo i ja continuaré després», com si res. Tot alhora. Inajornable. O ara o mai. Com els paracaigudistes. A la vida és així: les oportunitats no es presenten dues vegades, perquè tenen orgull. En aquest sentit, jo no m'assemblo a les oportunitats. Jo m'assemblo a un lleó. Però no s'amoïni. Serà millor que l'hi expliqui. Som-hi, doncs.

La vaig conèixer en uns grans magatzems. Bé, no és que la conegués. Allà vaig començar a anar-li

al darrere. Va ser veure-la i el cap se'm va obrir com una rasa profunda, aquosa, des d'on era capaç de percebre amb extrema fidelitat el món dels sentits aliens. Gairebé podia sentir com a pròpia la seva respiració, se m'encomanava el ritme del seu pas, i el lleu moviment dels seus malucs m'hipnotitzava sense que hi pogués oposar resistència. Me l'hauria pogut menjar sense intercanviar-hi ni una sola paraula. Per aquesta raó, encara que no tingui sentit explicar la història del principi al final, tal com va ser, alguns fets resulten imprescindibles, com ara per poder entendre que la nostra primera trobada fos tan sensual i animal al mateix temps. Seria difícil, si no, copsar un desig tan vehement, tan rotund, tan desesperant i urgent.

Se me'n va el cap, amb els records. Se'm desfà l'estómac, es converteix en un cel nocturn saturat d'estrelles punxegudes, que són forats infinits, que són pous de vertigen per on caic a gran velocitat i recordo sense remei, perquè no hi ha manera de tancar la fenedura per la qual tot apareix sense pausa.

No es va adonar que la seguia. Caminava abstracta, amb una elegància fora de l'habitual, lleugera però amb aplom. Els cabells brillants, foscos, li queien per les espatlles, amples, fins a mitja esquena. Els duia una mica desordenats, com si fes unes quantes hores que no es pentinava. De tant

en tant se'ls arreglava amb un gest espontani de la mà, se'ls tirava enrere acompanyant-se d'una suau inclinació del cap, un desmai subtil que doblegava el seu coll delicat. No havia vist res que s'hi assemblés. No sé el perquè, però em va fer recordar els bols de llet que se servia el meu avi als matins i que la meva mare no em permetia imitar –això sí que no– perquè no era de bona educació. Em vaig passar l'adolescència envejant aquelles tasses. Eren grans. Se servia la llet tèbia i després es posava a esmicolar galetes i les deixava caure allà dins perquè s'estovessin, fins que tot allò es convertia en una pasta que ell es menjava amb cullera. Jo sempre pensava que, quan em fes gran, esmorzaria així. Però després me'n van passar les ganes. Com els paracaigudistes: quan l'avió ja ha aterrat, quin sentit té saltar?

Aleshores vaig pensar que, tot i el risc que el paracaigudes no s'obrís, jo em llançava. S'ha llançat algun cop amb paracaigudes? Ah! El vertigen dels primers metres és directament infame. Després la vaig convidar a prendre un cafè i va acceptar. Havia començat el descens a terra. Però totes dues volàvem. O almenys m'ho va semblar. Ella portava les ales als ulls. I jo a les mans. Encara se'm veuen les cicatrius: miri. Continuen fent-me mal.

El dolor és una sensació estranya. Imprevisible. Fa mal el que es té i el que no. I quan fa mal

del tot, gairebé sempre esclata el riure. El riure, aquella altra cara del dolor que de vegades s'hi confon. Abans reia molt, jo. Sobretot amb ella. Era d'aquelles persones capaces de fer pessigolles al cervell; no sé si m'entén: com si poguessin provocar una coïssor a la matèria grisa i una, en comptes de gratar-se-la, rigués per organitzar-la de nou i tornar-la al seu ordre. Feia servir les paraules com si fossin mans. M'agafaven, em giraven de cap per avall, em subvertien, em pervertien, em transformaven, em qüestionaven i després em deixaven caure al buit. Agafava una paraula i l'art de la papiroflèxia era cosa de nens. L'aferrava pels braços, la plegava cap a dins, l'embolica-va en ella mateixa i te l'oferia com un caramel, com si res, com un més, com un caramel dels que es venen a granel, de supermercat. Jo me'ls menjava amb paper. En senyal d'amor. I també, moltes vegades, perquè no sabia com desembolicar-los.

Jo crec que tots ens emboliquem com llaminadures. I mentim. Vostè potser em dirà que té gust d'ametlla i resulta que és de cafè. Dic jo que sóc de cafè i després sóc de licor. Pertorbem el que ens assaboreix, fins que ens escup, perquè no ens reconeix i l'obliguem a sentir-se sol, ignorant i ridícul. La passió es deu poder explicar així, no li sembla? Quan el gust que trobem no és el que s'anunciava sinó un altre. Nou, diferent, intens. Un sabor que

ens desorienta, que ens domina, que ens envaeix i ens fa expulsar de dins nostre el pes de la soledat. Un sabor que no existeix enlloc que no sigui en la nostra imaginació, però que al mateix temps és el més real de les nostres vides juntament amb la por que es gastí de tant llepar.

El que també passa és que molt sovint ens donen un caramel i ens el guardem a la butxaca per després, però quan fem per buscar-lo ja se'ns ha desfet o ens vam oblidar de treure'l quan vam ficar la roba a la rentadora i està fet un fàstic. I a més a més hi ha allò que no es poden acceptar caramels de desconeguts igual que no es pot travessar el carrer sense mirar.

Jo hauria travessat qualsevol carrer sense mirar, si ella m'ho hagués demanat. Encara més, quan m'ho va demanar, ho vaig fer. No hi podia perdre res. Només guanyar-hi. Perquè si em demanava de travessar quan podien atropellar-me, és que no m'estimava, raó per la qual ja no pagava la pena continuar vivint. I si, en canvi, travessava aquell abisme sana i estalvia, ella sabia la importància per mi incalculable del seu amor. Per això va passar el que va passar. No vam poder evitar-ho. O potser sí. La qüestió és que la primera vegada que li vaig pegar dúiem roba. Va ser una bufetada al mig de la galta. Al principi em va mirar estranyada, però no del tot, perquè en el fons s'ho

esperava. Jo li havia preguntat: «Què vols de mi?», i ella: «Tot», i jo: «Tot?», com si li estigués preguntant l'hora, quan el que volia saber era si de debò desitjava tot el que hi havia en mi: la violència i la tendresa, la bogeria i el control. I després va dir: «Tres quarts de tres», i mirava el rellotge com si mirés el tren en què jo havia de marxar uns seixanta minuts més tard. I llavors li vaig clavar la bufetada. Va ser amb tota la mà, fort. Em va cremar més que la que em va tornar ella tot seguit. Vam saber, així, que aquell amor seria com un embut per on baixariem en espiral, seguint-nos l'una a l'altra fins que la fusió fos inevitable. I a l'altra banda, el que ens era desconegut. Un cop a dins de l'embut, no es pot mirar cap a fora. Les parets rellisquen, no hi ha manera d'aturar-se. Ens hi escolàvem vertiginosament i sense que res ens pogués frenar. Dóna'm plaer i et donaré la vida. És la consigna.

Després ens vam despullar. Jo perdria el tren. I allò era un símbol, totes dues ho sabíem, però no vam dir res. M'estic deixant portar per la urgència d'explicar-ho tot de cop, quan sé que és impossible. Tot això va arribar passat algun temps. Un temps sense el qual no es podria entendre la manera com vam començar a comportar-nos en un moment determinat. Jo no he tingut mai res tan gran com el seu amor. No, no és paradoxal que acabés així, en absolut. S'ha de ser

molt forta, molt valenta –i jo no en sóc–, per suportar el pes d’una passió autèntica. Com l’hi podria explicar? Encara em sembla sentir la seva veu, sentir en la meua la seva pell que s’allunya i s’anomena «renúncia». Com si no hi hagués records que es queden gravats per sempre. Té idea del que és sentir-se territori d’algú altre? Es pot imaginar el que suposa que la invasió esdevingui un fet just, un equilibri, un cicle complert? Tancar els ulls i no confondre la imatge, no oblidar-la, no tergiversar-la. Obrir els ulls i no confondre la imatge, no oblidar-la, no tergiversar-la. Ser la terra, ser de terra, ser d’ella, ser ella mateixa en cada embat, ser res en el moment de sentir-ho tot. Oblidar-se dels noms i conservar l’únic possible. Ser jo totes dues. Ser jo sent ella. Elles.

Escolti! Sí! Escolti-les! Són les veus de sempre. Ja són aquí. N’acompanyen el record. Tan bon punt la penso, tan bon punt la dic, apareixen les maleïdes veus, els crits covards dels que s’amaguen. Sap el que m’agradaria fer, amb aquestes veus? M’agradaria eixordar-les, que es devoressin elles mateixes, afamades d’escoltar-se d’una manera definitiva, com si fossin una funda de coixí que es gira per plegar-la i guardar-la. Sense ni tan sols planxar-la. Ja ho faran els caps que hi descansin al damunt. Jo dormo sense coixí. I mai no planxo res. Però quina importància pot tenir això, ara, oi? Silenci! Per favor! Perdoni que em tapi les

orelles, però em fan posar nerviosa. Se'm fiquen als ulls, per sobre de les parpelles, sota les celles, justament aquí al mig, on es decideix el destí. No les suporto. Abans m'insultaven, o m'amenaçaven, i jo sabia a què atènyer-me, però ara només són un murmur, una remor. A vostè no la incomoden? Molts cops no em deixen dormir. I és horrible. No paren durant hores i hores. Fins que es fa de dia. Al començament m'atacaven de tant en tant, però cada vegada m'assetgen més sovint. Va arribar un moment que no desapareixien durant dies. Dies i nits, sense parar. Feien tornos. Poden presentar-se quanestic amb algú, com ara, o bé quan em trobo tota sola. Marxeu! Fora! Ja us hem sentit! Prou!

No deu tenir pas un mocador de paper? No paro de suar i no m'agrada sentir-me gotes per la cara. Semblen llàgrimes brutes, suposo que ho entén. Gràcies. Són pràctics, aquests mocadors, eh? A ella no li agradaven. Deia... no sé què deia. Els preferia de roba, amb petites flors de colors brodades. En tenia molts, i a mi m'agradava veure'ls ordenats al calaix, un jardí de fils ben arreglerat al costat de la roba interior, però no per fer-los servir: s'eixugava la suor i se la guardava a la butxaca amb el mocador. Un fàstic. Són coses menudes, sense importància. En les coses senzilles gairebé mai no estàvem d'acord. No calia. Ella era molt observadora i sempre comentava aques-

tes foteses, i era aleshores quan aconseguí que jo m'hi fixés. I com pot veure, ara en recordo algunes. La dels mocadors o, per exemple, la del paraigua: ella l'obria abans de sortir al carrer, i jo esperava a ser fora, sota la pluja, abans de fer-ho. Una autèntica bajanada, si s'hi pensa. Ja l'hi he dit, minúcies. Però incomptables. Li'n podria fer una bona llista, sens dubte, però se'ns acabaria el temps sense que hagués aconseguit explicar-li ni la meitat d'aquesta història. La vida està plena de petits detalls, i no podem posar-nos a recordar-los tots com si fossin tan importants. Encara que de vegades sí que ho són, no es pot pas discutir. La unió de parts, el tot, ja sap a què em refereixo, però tampoc no voldria donar peu a disquisicions filosòfiques. No sé per què, però tinc la intuïció que disposarem de menys temps del que ens pensem. Aquestes veus maleïdes i aquest cor que se'm desboca cada cop que les sento. A la meua família hi ha hagut diverses morts per infart. Impressionen perquè, en general, són sobtades i inesperades. Això fa que la mort sigui encara pitjor per als que es queden, que se la miren bocabadats, incrèduls, incapaços de reaccionar, com si els deixessin suspesos, amb la sensació de vertigen d'abans de caure pel pendent més pronunciat de les muntanyes russes.

Un cop hi vam anar juntes, a les muntanyes russes. Me'n recordo molt bé, sobretot perquè em

va estrènyer les mans com no ho havia fet mai. I ja ens n'haviem anat al llit uns quants cops. Va ser semblant. Baixar per allà amb ella. No vam cridar, aquesta va ser una de les diferències principals. Ens vam mirar sorpreses, això sí, fixament, amb la boca ben oberta, com quan ens besàvem i ens mossegàvem, però no vam deixar que de la gola ens en sortís ni un so. En acabat, ens tremolaven les cames, i vam voler tornar-hi a pujar. També per això va resultar molt semblant. Acabàvem esgotades, adolorides, xopes. Era com un somni. Exaltades, poderoses, úniques. Els seus pits durs, amples, generosos, com pomes verdes, cruixents, brillants, àcides i dolces alhora. Afamades de la meua boca afamada. Sonores, saboroses, perfectes. De l'arbre de la vida. Jo sentia autèntica adoració per elles. Les agafava amb les mans, sense engrapar-les del tot, i després hi acostava l'orella i em posava a escoltar la pell, fresca com la terra mullada. I això era per mi la música: una infinitat de sons que només jo podia sentir, que només a mi em regalaria. De l'arbre de la vida, no era lògic que algú altre en volgués menjar? Per què em va venir tant de nou? Sovint penso que la culpa de tot la va tenir la meua estupefacció. Em va consternar. De cop i volta em vaig sentir en territori de ningú, desolada, al bell mig d'un ermot. Desemparança. L'altra cara de l'eufòria pel seu amor. Va ser com si de sobte comencés a assecar-se'm el cervell, com si m'esti-

guessin aixafant el que sigui que hi ha sota del crani amb un passapuré. No era pas una sensació desagradable. Era desconeguda. Com si m'estigués morint, crec.

Ah! Si les veus no em deixen en pau no podré seguir parlant. I a més a més em recorden les veus de la ràdio, confuses i llunyanes. Sovint, quan anàvem al llit, posàvem la ràdio de fons, perquè ens excitava pensar, sentir que el món seguia funcionant mentre nosaltres aturàvem el temps en el pur plaer. Dóna'm plaer i et donaré la vida. És la consigna. Ens arribava a ser absolutament indiferent tot el que no fos allà, amb nosaltres, en la suor dels nostres cossos, en l'escalfor, en l'avarícia de les mans. Ens podríem haver matat en qualsevol moment perquè morir, era, simplement, una cosa més. Però digui'm, vostè m'entén? M'entén o pensa que sóc boja? Que era boja? Malalta? No contesti. No me'n doni la resposta. Li asseguro que abans de conèixer-la –i sempre m'he considerat una persona sensible– jo ni tan sols sospitava que poguessin existir aquelles emocions. No sabia res de la fúria, per exemple. Res del meu cos, en realitat. Res del desig, en definitiva. Aquella urgència de posseir fins a les últimes conseqüències.

Si li explico tot això, potser jo mateixa arribaré a entendre per què va ser possible. L'ideal seria

que ella també fos aquí, per donar la seva versió, però això ja no pot ser. Em pregunto si per a ella va ser igual. En realitat no m'ho pregunto, per què ens hauríem d'enganyar. Ho crec a cegues. Van ser tantes, les vegades que estàvem a punt de dir el mateix. Potser jurarà que això li passa a molta gent. Però no, així no. No era només coincidir en les paraules. Era el sentiment que les provocava el que les feia néixer alhora. És clar que hi va haver moments que tot semblava que estigués a punt d'ensorrar-se, d'extingir-se, de dissipar-se com la boira del matí. Vostè ha pres àcids? Coneix aquella sensació de no aconseguir tocar el terra amb els peus? No? Bé, tant se val, l'hi dic jo. Ella era així, com un àcid. Un àcid infinit. Com resistir-s'hi? D'on surt, aquesta maleïda necessitat de sentir-nos immersos en la realitat, si la realitat no existeix?

Vam prendre un cafè plegades. Un cafè rere l'altre. No gosàvem moure'ns d'aquell bar. Tal vegada perquè intuïem que ens canviaria la vida, que la vida ens havia canviat. Érem l'una davant de l'altra, mirant-nos. Ella somreia. Gairebé reia. Amb una complicitat que va néixer de seguida entre totes dues. Em mirava, i amb els ulls em deia que sabia que jo ho sabia. Totes dues ho sabíem. Esperàvem el tret de sortida. I el va disparar ella. Em va demanar que la seguís, que continués seguint-la com feia una estona. I jo vaig acceptar.

I no em vaig adonar –o sí– que allò marcava la direcció irreversible del nostre amor. La vaig encalçar. Va recórrer uns quants carrers sense girar-se, segura. Jo anava uns quants metres enrere. La veia caminar, l'observava. Era la meva presa. Volia atrapar-la i no. Havia d'atrapar-la i no. Vaig mantenir-hi la distància. Sabia que havia d'esperar un senyal i que aquell senyal em situaria d'igual a igual, i que aleshores començaria la lluita, el cos a cos inajornable. Es va dirigir cap a un hotel. I hi va entrar. Sense fer-me cap gest. Em va desconcertar. La fera havia desaparegut del meu camp de visió. Em sotjaria ella a mi, ara? De cop, les meves armes em van semblar ridícules. Em vaig quedar perplexa, al mig del carrer, davant de l'hotel. Pocs minuts després vaig notar que alguna cosa em fregava el cap. Vaig engrapar-ho; era roba interior, de blonda. Vaig mirar cap amunt. I allà s'estava, despullada al balcó del primer pis. Em va llançar les claus de l'habitació i va desaparèixer. La presa em convocava a una trampa comuna. He de reconèixer que la por em va immobilitzar uns instants, i que en aquells instants vaig pensar, d'una manera fugaç, en la possibilitat de fugir. Però de seguida em vaig adonar que no hi havia escapatòria possible. Que, encara que me n'anés sense pujar a l'habitació, allò seria inevitable. Tard o d'hora hauria de passar. Totes dues ho sabíem. Jo ho vaig saber des del moment que la vaig veure. Mentre enfilava l'escala de fusta amb

catifa que portava a la primera planta, vaig recordar el dia que em vaig tirar a una piscina amb la consciència que havia après a nedar: no estava segura de ser capaç de mantenir-me surant, de travessar de banda a banda la part fonda sense ofegar-me, sense esgotar-me a la meitat del trajecte i enfonsar-me de manera irremissible. Vaig recordar que la gent neda, al principi, prop de les parets, per si necessita agafar-s'hi i descansar, però jo no vaig fregar ni un sol cop els passamans que hi havia als dos costats de l'escala. Vaig pujar pel centre, per la part encatificada, que esmorteïa el so de les meves passes fins a fer-lo imperceptible. Quan vaig arribar a l'altra banda estava marejada, la respiració entretallada, però amb una sensació de triomf desconeguda. Vaig mirar cap enrere i vaig veure tota aquella aigua que m'havia tingut a la seva mercè, que m'havia amarat el cos, i vaig pensar que nedar era, en mi, un fet natural. Jo era un peix amb forma humana que havia après a caminar, a moure's i a viure fora de l'aigua; jo era una balena blanca enorme que havia après a respirar l'aire però que podia submergir-se en les irrealitats líquides i no asfixiar-se. Una balena blanca que podia lliscar i lliscar per les parets d'aigua d'una extensió dilatada, oberta al seu pas, sense ferides, sense resistències, per unes parets que s'adaptarien de mica en mica a la seva figura, a la seva ànsia de nedar cada cop més endins, d'ocupar cada cop més espai i de quedar-se allà tant de

temps, tant de temps com fos possible. Jo era part de l'aigua, i l'aigua la raó de la meva existència fins al dia que vaig saber que l'aire era allà. Ella era l'aire. L'únic que jo podia respirar des que la vaig conèixer. Me n'inflava els pulmons i després la deixava sortir a poc a poc, assaborint-la, amb el seu gust a la boca, a la llengua, al nas. Com un caramel. Jo, els seus, me'ls menjava amb paper. En senyal d'amor. I també, moltes vegades, perquè no sabia com desembolicar-los. Jo crec que tots ens emboliquem com lllaminadures. I mentim. No deixa de ser un error. El frau s'endinsa en nosaltres com la foscor en un túnel, i ens deixa a les palpentes, cada cop més, fins que no ens hi veiem gens, i temptegem la negror tot buscant paraules que ens salvin, però aleshores l'equívoc és inevitable, i seguim amb l'engany, i esperem arribar així a la sortida, a l'altre costat, a la llum. En algun moment, amb sort, podem adonar-nos que l'única manera de recuperar la visió és girar cua, desfer totes i cadascuna de les nostres paraules i tornar, amb el cap cot, al punt de partida. Cal més coratge per a això que per quedar-se entre les ombres. Ens avensem a anar a ulls clucs, fins i tot a ensopegar un cop i un altre amb les mateixes coses; ens fem a la idea que haurem de caminar sempre amb les mans al davant per poder parar els cops, els imprevistos, les abraçades. La resta de les mans.

Sempre que dic «mans» recordo les d'ella. És lògic. Tot em recorda a alguna cosa. És com si tingués al cap un diccionari d'entrades infinites. Records per a tot. Una memòria maleïda i inacabable. Comences bevent un got d'aigua i acabes pensant en la placenta de ta mare; aquell òrgan apomat i esclafat com un pastís, intermediari durant la gestació entre la mare i el fetus, que per una de les seves cares, subtilment convexa, s'adhereix a la superfície interior de l'úter; per la cara oposada, plana, neix el cordó umbilical. Vaig aprendre'm aquesta definició del diccionari. És com si descrigués la peça informe d'un automòbil, d'una utilitat imprecisa. El cordó umbilical, el cable de contacte. Es trenca i comencen els problemes, el plor, l'abandó. És ben absurd, no troba? No m'agraden aquests símbols. Estan desgastats. Ella em deia que jo duia el cable de contacte com una diadema, i que un dia se m'esmunyiria amb suavitat fins al coll i m'escanyaria. S'ho imagina? De vegades tenia idees com aquesta, no ho sé, li agradava dir coses així. I a mi em fascinaven les seves pensades, tot i que no les compartís. Miri, mai no he cregut que portés el cordó umbilical per diadema; vostè me'l veu? No, no somrigui, ella assegurava que es tractava d'una evidència. M'agrada recordar la seva veu mentre pronunciava aquesta paraula. Hi ha paraules que sonen especialment bé en la veu d'algunes persones. Ella deia que a la

meva li quedava bé dir «aljubs», i jo, que me'n recordava, ho repetia. De vegades, en lloc de «bon dia» li deia «bon aljub». Se'n reia. Un riure d'aquells que no es poden descriure. I tampoc no tindria gaire sentit que m'esforcés a fer-ho. Com podria importar-li, a vostè, el seu riure? Com podria importar-li a ningú el riure d'algú altre a qui no coneix? El riure, aquella altra cara del dolor que de vegades s'hi confon. Jo he rigut molts cops quan el que en realitat volia era plorar. Però no. Seria com estendre la roba davant de tothom, la roba molla. Es comença per això, per desprendre's del pudor mínim, i s'acaba no sentint vergonya de res. A ella no li importava plorar davant meu. Encara més, crec que es guardava les llàgrimes per quan jo arribava a casa, perquè, només d'obrir la porta, venia com un gos, se m'abraçava fort i començava a plorar. I jo responia a la seva abraçada, és clar, què havia de fer, i ens quedàvem allà dretes, al mig del passadís, i jo li acaritava els cabells que li queien per l'esquena. Encara que sovint els duia recollits en un monyo. Es recollia els cabells amb els elements més diversos i impensables, des d'un bolígraf fins a una palleta de refresc. De vegades, quan l'acariciava, li desfeia el pentinat i m'abstria veient com s'escampava per les seves espatlles, per les meves mans. He de reconèixer que hi havia moments que aquella actitud em resultava molt violenta, ja fos perquè arribava amb mal de cames i ganes d'estirar-me al sofà,

perquè em moria de ganes d'anar al lavabo o perquè sonava el telèfon. I en canvi em quedava allà quieta, avergonyida perquè, més que no pas com moure'm per les seves llàgrimes, el que feia era esperar que acabessin. Aquelles situacions incòmodes en què t'adones de la soledat de l'altre, en què es fa palesa la incomunicació, la distància, el desordre dels cors. Després li passava, però, i mai no aconseguia que m'expliqués el perquè, què l'havia preocupada, què havia pensat per sentir-se d'aquella manera. En tenia prou amb estendre la roba molla i que jo la mirés. Li agradava molt sentir-se observada per mi. I jo gaudia només de mirar-la, sense tocar-la, conscient al mateix temps que n'hi hauria hagut prou amb acostar-m'hi per fregar-la, per acariciar-la tota, sense descans.

El descans de l'amor és molt estrany. El descans del plaer, més ben dit. Com alleujar-se de la fatiga del plaer sense desitjar-ne més? I com reposar mentre segueix el desig? De vegades, quan estava profundament adormida, després d'hores i hores de sexe, em despertava sobresaltada amb ella a dins, i alhora gemegava i m'envaïa amb la violència que engendra ensenyorir-se del que ja és propi; obria els ulls en la foscor i sabia que, encara que no em veiés, em mirava. Era una sensació sobrehumana. En moments com aquest era quan sentia amb la desesperació més gran el pànic de

perdre-la. Sempre he sabut que perdre-la a ella seria extraviar-me a mi mateixa. I ja ho veu. No hi ha dubte. Ara m'agradaria plorar. I és que jo ploraria, ploraria sempre, perquè em consumeix l'emoció d'estar viva a cada instant. Ploraria per la bellesa, i per la lletjor, pel fred i per la calor, per la música i pel silenci. Per mi i pels altres. Per tot. I per ella. I per mi. I per les dues. Fins i tot per vostè. Què sentiria si em posés a plorar per vostè? Quina incomoditat! No li sembla? Que algú que no estimem plori per nosaltres, que ens busqui els ulls amb els seus ulls plens de llàgrimes i que ens les dediqui sense amagar-se'n, sense importar-li estendre davant nostre tota la seva roba molla. Insuportable. Com la vida; com la sort. Però això és diferent. En realitat, viure no té res a veure amb aquesta manera absurda de passar els dies a través d'un temps que ja no té nom. El nom de les coses m'ha estat arrabassat. Les pronuncio i tot i així no existeixen. Es queden en silenci, quietes al seu lloc, alienes a la sensació inefable de ser. Senzillament, no hi són perquè refusen, em rebutgen. Les abandonaria, però el meu orgull se'n ressent. Mai abans no m'havia adonat que en tingués, d'orgull. O potser m'ha nascut ara, a la llum d'aquesta nova visió que no abraça res, perquè no és res. Despullar-se no ha estat mai la millor manera de reconèixer-se. I és per això que no m'agrada despullar-me. M'estimo més continuar a cobert, seguir coberta. Això és així. La roba és la meva ma-

nera de mantenir-me en contacte amb el que m'envolta. Quan me'n desprenc, comença un distanciament irreversible. Lluny, lluny, com una font sense aigua, eixuta i plena de verdet, que ha perdut en el passat el sentit. Com es perd en el passat el sentit de la felicitat. Tot i que, pres en sentit literal, mai no he estat el que se'n diu feliç feliç. He fet aproximacions inútils al que la meua fantasia em deia que volia dir, però res. Mastegar-la com un xiclet sense gust, acabat, endurit per l'aigua, pel temps transcorregut allà enganxat a sota el pupitre. Olor de fusta vella plena de taques de tinta, el perfil del respatllet amb figura de ventre pronunciat de guitarra, els silencis calorosos dels migdies i les pigues del meu primer amor il·luminades per una llum de sol ubiqua. Quina quantitat d'anys! Aquella companya... però això tant se val, oi? Aquí no hi té espai. Malgrat tot deixi'm, deixi'm que l'hi expliqui; només una cosa: el regal, la meua primera ofrena, la declaració d'aquesta dona que aleshores, quan era una nena, va creure de debò que flotava i que el xiuxiueig dels pètals animats que formaven les flors del petit ram que li va regalar a la pigada eren reals i autèntics com el pupitre o la mestra, però no, la nena pèl-roja es va guardar el portamines, l'adhesiu, les quatre bales i el pot amb escarabats del camp, però va llençar la foto de la gossa i les flors, xiuxiuejos inclosos, a la paperera, amb tota la insolència. Tot em recorda alguna cosa, però els records són com l'anestèsia. A mi